

A Fővárosi Ítéltábla a Zafir Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Dombi Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen nemzetközi árufuvarozásból eredő kártérítés megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. június 4-én kelt 1.G.40.143/2011/30. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000,- (Hetvenezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek között 2010. november 10-én fuvarozási szerződés jött létre, amelynek értelmében az alperesnek a .../2 számú szerződésen alapuló megrendelés alapján a ... Rt. (... Rt.) ...i telephelyén 2010. november 12-én kellett felrakodnia 25.600 kg ... FC 243-55 megjelölésű árut és azt a ... Olaszországban lévő cégnek, az I-80049 Somma ... cím alatt található telephelyére kellett szállítania, a lerakás dátumaként 2010. november 16-a volt megjelölve. Az alperes a szerződés szerint megjelent a felrakóhelyen, ahol átvette az árut, majd 2010. november 16-án a fuvarszerződésben megjelölt címre megérkezett. A címzett telephelye körbekerített, kapuval zárt terület volt, a kaputelefonon kellett becsöngetni. A kaputelefonon csak a címzett neve volt feltüntetve. Az alperest az iratok átvizsgálása után a telephelyre beengedték, az árut lerakodták. A telephelyen tartózkodó személy a TVK ... számú fuvarlevelet aláírta, a címzett bélyegzőjével azonban nem látta el. Ezt követően az alperes a telephelyről kihajtott és egy másik szállítmány felrakóhelyére indult. A felperes 2010. november 19-én további fuvarmegbízást adott az alperesnek a fent megjelöltek szerinti felrakó, illetőleg lerakóhely megjelölése mellett, a küldemény ugyanolyan megjelölésű áru volt, a felrakás dátumát 2010. november 22-ben jelölték meg, míg a lerakás időpontját 2010. november 24-ben határozták meg. A fuvarmegbízás alapjául szolgáló szerződésszámot a felperes .../3-ban jelölte meg. A fuvarmegbízást az alperes teljesítette, a ... a fuvarmegbízásban megjelölt

telephelyén az árut 2010. november 24-én átvette, amelyről a TVK .../1 számú fuvarlevelet állították ki. A fuvarlevelet a címzett aláírása mellett bélyegzőjével is ellátták.

A felperes további fuvarmegbízást adott a fentiekben megjelölt azonos felrakó- és lerakóhellyel az alperesnek azzal, hogy a felrakás időpontját 2010. november 29-ben, a lerakás dátumát 2010. december 2-ban jelölték meg. A küldemény megjelölése azonos volt az előző fuvarmegbízásokban meghatározottakkal. A szerződésszámot .../1-ben határozták meg, amelyen a megbízás alapult. Az alperes a fuvarmegbízásban foglaltakat teljesítette, 2010. december 2-án megjelent a lerakóhelyen, ott a küldeményt átadta. A fuvarozásról a TVK 124919 számú a címzett által aláírt és lebélyegzett fuvarlevelet állították ki.

2010. november 24-én a címzett levélben arról tájékoztatta a felperest, hogy alapos vizsgáladást követően - melybe bevonta a raktári alkalmazottakat is - megerősíti, hogy a TVK ... számú, fuvarlevélen található aláírás nem a megbízottuktól származik, továbbá, hogy az áru nem érkezett a raktárba.

A **Rt.** 2010. december 22-én a felpereshez intézett levelében megerősítette, hogy .. & ... megrendelő reklamációt jelentett be a .../2 tétel kapcsán, a vevő továbbra sem ismeri el, hogy átvette volna a **Rt.** megbízása szerint a felperes által fuvarozott .../2 rendelésszámú tételt és kérte a rakomány értékének a megtérítését.

A **Rt.** 2011. január 27-én állította ki az SZ11000004 számú számláját a felperesnek 31.288,95,- euróról, a fizetés módját kompenzálásban jelölte meg, a számla jogcímekeként a .../2 rendelésszámhoz tartozó .. & ... reklamációval összefüggő kártérítést tüntette fel. 2011. február 8-án fogadta el a felperes a **Rt.**-nek az elszámolásra vonatkozó levelét, melyben a számla elszámolása kompenzálás útján megtörtént.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2011. március 31-én benyújtott keresetében az alperest 15.976,- euró tőke, annak 2011. február 10-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a **Rt.** a felperest mint szállítványozót az áru elvesztése miatt felelőssé tette, ezért a felperesnek a **Rt.** felé okozott kárt meg kellett térítenie. Összesen 31.288,95,- euró összegű kára keletkezett, melyből 15.312,- eurót beszámított az alperes felé.

A fuvarlevélből az állapítható meg, hogy az alperes a szállítmányt egy magánszemély részére adta át, azonban álláspontja szerint elvárható, hogy amennyiben egy gazdasági társaság részére kell az árut kiadni, úgy meggyőződjön arról, hogy az árut egy gazdasági társaságnak szolgáltatta ki és e tény az átvévővel a nemzetközi fuvarlevélen visszaigazoltassa. Hangsúlyozta, hogy fuvarmegbízás esetén szerződésszerű teljesítésről csak akkor lehet beszélni, ha a megjelölt címzett részére szolgáltatja ki az árut a fuvarozó. Jelen esetben az árut elvesztettnek kell tekinteni, mivel annak kiszolgáltatása nem történt meg. Együttműködési kötelezettsége körében az alperes kifejezett kérésére biztosított újabb fuvart azzal a céllal, hogy utólag lebélyegezteti a perbeli fuvarlevelet, és a címzettel elismerteti az áru átvételét. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a címzett minden esetben ugyanazt a pecsétet használta a számára szállított küldemények átvétele során.

Hangsúlyozta, hogy az alperes felelősségét nem arra alapítja, hogy a fuvarlevélen nincs pecsét, hanem arra a tényre, hogy a címzett az árut nem kapta meg, a pecsét hiánya e tényt támasztja alá.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte, vitatta annak jogalapját és összecszerűségét is.

Előadta, hogy 2010. november 12-én a fuvarozási szerződésnek megfelelően a felrakóhelyen az árut felvette, majd a fuvarozási szerződésben megjelölt olaszországi rendeltetésű helyre szállította, ahol azt ki is szolgáltatta. Az alperesi gépkocsivezető 2010. november 16-án a reggeli órákban érkezett meg a címzett telephelyére, ahol a kaputelefonon volt kiírva a cég olasz neve, ebből be tudta azonosítani a címzettet. Becsöngetett a gépkocsivezető, majd a bejelentkezést követően behajtott a telephelyre, ahol a fuvarokmányait elkérték. A gépjárműről történő lerakodást követően a gépkocsivezető kérte a címzett által aláírt CMR okmányt, amelyet dátummal és aláírással ellátva meg is kapott, azonban bélyegzővel nem látták el. Álláspontja szerint a becsatolt nemzetközi fuvarlevél egyértelműen bizonyítja azt, hogy az alperes a szerződésből eredő kötelezettségét szerződésszerűen teljesítette, hivatkozva az 1971. évi 3. tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló Egyezmény (CMR) 4. és 5. cikkében foglaltakra. A felperes részére korábban teljesített fuvarmegbízások alkalmával sem helyeztek el az olaszországi címzettek bélyegzőt a fuvarokmányokon, amiket a felperes korábban soha nem kifogásolt. Előadta, hogy magánszakértői véleményt készíttetett, amelyből egyértelműen megállapítható az, hogy az alperesi gépjárművezető 2010. november 16-án a reggeli órákban a címzett telephelyén tartózkodott. Mindez alátámasztja a gépkocsivezető azon nyilatkozatát, hogy a fuvarozási szerződés szerinti telephelyen megjelent és ott kiszolgáltatta az árut a megfelelő személy részére. Állította, hogy az áru nem veszett el, annak kiszolgáltatását a fuvarlevélen lévő aláírás, a GPS koordináták alapján készült szakvélemény és a gépjárművezető nyilatkozata egyértelműen alátámasztják.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. június 4-én kelt 1.G.40.143/2011/30. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 275.165,- Ft perköltséget.

Határozata indokolása szerint a felperes állította, hogy az alperesi károkozó magatartás abban áll, hogy az alperes a perbeli árut a címzettnek nem szolgáltatta ki, azaz az elveszett. Ezen állítását a címzett nyilatkozatával támasztotta alá, továbbá a Rt. felpereshez intézett levelével, valamint a perbeli fuvarozásra vonatkozó fuvarlevéllel. Hangsúlyozta, hogy az alperesi tanúvallomások nem írhatják felül a fuvarlevelet, mivel az teljes bizonyító erejű magánokirat. Ez utóbbi hivatkozását az elsőfokú bíróság megalapozatlannak tartotta, figyelemmel a Pp. 3. § (5) bekezdésében foglaltakra, mert az egyes bizonyítási eszközök között bizonyító erőt tekintve nincs különbség, közöttük sorrendiséget nem lehet felállítani.

A CMR 9. cikkében foglaltak szerint a fuvarlevél annak bizonyítására szolgál, hogy a fuvarozási szerződés megkötésre került. Bizonyítja továbbá a feltüntetett adatok által meghatározott körben a szerződés feltételeit, az áru és a csomagolás állapotát,

az áru mennyiségét, továbbá azt a tényt, hogy a fuvarozó az árut fuvarozásra átvette. A három eredeti példányt tartalmazó fuvarlevél garnitúra címzett által aláírt fuvarozói példánya ezen túlmenően igazolja az áru kiszolgáltatásának megtörténtét is. A CMR 4. cikke értelmében a fuvarlevél hiánya, szabálytalansága vagy elvesztése nem érinti sem a fuvarozási szerződés létét, sem annak érvényességét. Ebből következően a fuvarozási szerződés teljesítésének igazolására alkalmas bizonyítékok köre sem szűkíthető le kizárólag a fuvarlevélre. Helyes értelmezés szerint a címzettől származó aláírást is tartalmazó fuvarlevél olyan teljes bizonyító erejű magánokirat, amely alkalmas arra, hogy a fuvarozási szerződés teljesítését hitelt érdemlően tanúsítsa. A teljesítés igazolásának a legegyszerűbb módja az átvevői aláírást is tartalmazó fuvarlevél példány felmutatása. A bizonyítás szabad rendszerére is tekintettel (Pp. 3. §) azonban nem zárható el a fuvarozó attól a lehetőségtől, hogy a küldemény kiszolgáltatásának megtörténtét szükség esetén más módon igazolja (Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.082/2004/4.).

Az elsőfokú bíróság nem osztotta azon felperesi álláspontot sem, hogy az alperes alapvetően a felróhatóságának a hiányát bizonyította az előterjesztett bizonyítékokkal, mivel az alperes azt állította, hogy a kiszállítás megtörtént a címzett részére, amely tény állítására többféle bizonyítékot terjesztett elő. A felperes sem vitatta, hogy 2010. november 24-én, továbbá 2010. december 2-án **B. J.**, valamint **K. L.** a címzett telephelyén járt. Az alperes magánszakértői véleményt csatolt, melyben foglaltakat **K. J.** tanúvallomásával megerősítette. A tanú egyértelműen előadta, hogy **B. J.** és **K. L.** gépkocsivezetők valamennyi esetben, így a perbeli esetben is, ugyanazon a helyen jártak és ott több órát tartózkodtak. Mindezek bizonyítékuul szolgálnak azon tény megállapítására, hogy a címzett telephelyén a gépkocsivezető a perbeli fuvarozási szerződés lerakásának időpontjában megjelent, ott több órát tartózkodott. Egyébként a felperes ezt a tényt sem vitatta, kizárólag azt állította, hogy nem a címzett számára került átadásra a küldemény. **K. L.** gépkocsivezető tanúvallomását elfogulatlannak, tárgyilagosságnak és következetesnek találta, figyelemmel volt arra is, hogy a tanúvallomásában foglaltakat a másik gépkocsivezető **B. J.** tanúvallomása kifejezetten alátámasztotta, különösen a címzett telephelye elhelyezkedésének körülményeit, valamint a telephelyre való bejutást illetően. A tanúvallomásokból az elsőfokú bíróság hangsúlyozottan vette figyelembe a tanúk azon egyező nyilatkozatát, hogy a címzett zárt telephelyén a kapucsengőn kizárólag a címzettnek volt cégtáblája. A rendelkezésre álló adatok szerint az áru kiszolgálása során nem merült fel olyan tény, körülmény, mely a címzett személyét kétségessé tette volna, egyben indokolta volna az esetleges megbízói utasítás kérését az alperes részéről. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint alperesi fuvarozó ezen körülményből joggal következtethetett arra, hogy a felperes által megjelölt címen a címzett található, a küldeményt a címzettnek szolgáltatja ki arra is figyelemmel, hogy a megbízó felperestől a címzett elérésére vonatkozóan egyéb információt nem kapott. Az elsőfokú bíróság a fentieket értékelve az alperes által előterjesztett bizonyítékok összessége alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a címzettnek szolgáltatta ki az árut.

Rámutatott az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperes által 5/F/2 alatt csatolt, a **Rt.** által a felpereshez címzett levélben foglaltak szerint a .. & ... vevő a .../2

rendelésszámú tétellel kapcsolatban nyújtott be kárigényt, arra is figyelemmel, hogy a vevő nem ismerte el, hogy ezt a tételt átvette volna. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a csatolt perbeli TVK ... számú fuvarlevél 13. pontjában a szerződésszám alatt 00... 02 megrendelésszám van feltüntetve, ami nyilvánvalóan nem egyezik meg a Rt. által hivatkozott rendelésszámmal. Az elsőfokú bíróság e körben értékelte K. L. tanúvallomását is, aki előadta, hogy a felrakóhelyen „az ügyintéző a referenciaszám után azt mondta, hogy ezt az árut már elvitték, majd hosszas telefonálgatás után mégis kaptunk árut”. Mindebből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem a megbízásban szereplő .../2 kötésszámú árut vitte el a címzett számára, tehát azt nem is az alperesen kell számon kérni. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt, a kiszolgálás hiányára vonatkozó bizonyítékokat ellentmondónak tekintette, az alperes következetes nyilatkozataival és bizonyítékaival szemben.

Az elsőfokú bíróság felhívta a felperest a kár összegszerűségének bizonyítására is, a felperes e körben csatolta a Rt. által a felperes számára kiállított számlát, amiben ugyancsak a ... rendelésszámmra való hivatkozás szerepel, továbbá a kompenzálásra vonatkozó nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint felhívása ellenére a felperes nem bizonyította kárának összegszerűségét, a CMR 23. cikk 1., 3. és 4. pontjában foglalt rendelkezéseknek megfelelően. A Rt. által kiállított számla, továbbá a kompenzálásra vonatkozó nyilatkozat felperes kárának összegszerűsége megállapítására nem elegendő, ezért azt a felperes terhére értékelte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával kereseti kérelmének megfelelően az alperes marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az áru kiszolgáltatásának bizonyítására nem elegendő, hogy a sofőr a helyszínen járt és, hogy összefüggő tanúvallomást tett. A kiszolgáltatás ugyanis azt jelenti, hogy a fuvarozó a jogi személy címzett képviselőjére jogosult személy rendelkezésére bocsátotta az árut. A perbeli esetben a gépkocsivezető egy ismeretlen férfinak adta át a küldeményt, akinek még a nevét sem lehet tudni és azt sem, hogy a címzettet képviseli. Az átvételi bélyegzőnek éppen azért lett volna jelentősége, hogy a gépkocsivezető kellő alappal feltételezhette volna, hogy a bélyegzővel a címzett dolgozója rendelkezik, méghozzá olyan dolgozója, akinek képviselői, rendelkezési jogosultsága is van. Bélyegző hiányában a gépkocsivezetőnek el kellett volna kérnie az átvevő személy adatait és igazolásra felhívni, hogy joga van a címzettet képviselni. Hangsúlyozta, hogy a kiszolgáltatás vonatkozásában a bizonyítás a fuvarozót terheli. A perbeli ügyben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az az ismeretlen személy, aki a küldeményt átvette, az a címzett képviselője volt.

Az elsőfokú bíróság nem észlelte, hogy a perbeli ügy alapvetően nem a felperes, hanem a Rt. kárügye.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megállapításai az összegszerűség vonatkozásában sem helytállóak. A felperesnek az alperes részére adott fuvarozási megbízásán ugyanaz a szerződésszám szerepel (...), mint a Rt. kárszámláján. A fuvarlevélen szereplő szám valószínűleg a másik azonosító. Úgy gondolja, hogy a

.... Rt. számlája megfelelő bizonyíték az áru ellenértékére, és az, hogy kompenzációval érvényesítette, sem az összecszerűséget, sem a jogalapot nem teszi kétségessé.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira tekintettel.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megalapozott jogi indokolással, a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű értékelésével és mérlegelésével utasította el a felperes kártérítésen alapuló igényét.

A felperes a fellebbezésében lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta.

A 2011. június 21-én tartott tárgyaláson a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a feleket kiiktatta a bizonyítandó tényekről, arról, hogy jelen ügyben bizonyítandó tény az alperes károkozó, jogellenes magatartása és ezzel okozati összefüggésben a felperesi oldalon bekövetkezett kár ténye és ennek összecszerűsége, továbbá a hiányzó bruttó súly, e körben a felperesen van a bizonyítási teher.

A másodfokú bíróság - az elsőfokú bírósággal egyezően - ugyancsak azt állapította meg, hogy a felperes a kiiktatás ellenére sem bizonyította keresetének jogalapját és összecszerűségét sem.

A felperes a fellebbezésében maga sem jelölt meg semmi olyan tény vagy körülményt, amely az elsőfokú bíróság által megállapítotthoz képest eltérő tényállás megállapítására adna alapot. Az okszerű mérlegelésen és értékelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti, ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére (BH 2006/403) a felperesnek a fellebbezésében felhozott indokokra tekintettel.

A felperes a fellebbezésében a Pp. 235. § (1) bekezdésének korlátozó rendelkezéseit figyelembe véve további bizonyítékot nem terjesztett elő sem a keresetnek jogalapja, sem összecszerűsége körében.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel.

Budapest, 2014. év június hó 19. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő